

Arrest

nr. 163 763 van 9 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest tot schorsing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 111 744 van 10 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2011 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 januari 2013 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Bij arrest van 10 juni 2013 met nummer 104 736 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 26 september 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

naam: A. I. (...)

voornaam: /

geboortedatum: 01.01.1991

geboorteplaats: Ch.(...)

nationaliteit: Afghanistan

*In voorkomend geval, ALIAS: A. I. (...)*31.12.1995

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27:

- *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

- *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 24.06.2013.

Terugleiding naar de grens

Reden van beslissing

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene heeft na zijn asielaanvraag het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, een administratieve beslissing waaraan hij geen gevolg gegeven heeft. Derhalve is het noodzakelijk betrokkene gedwongen naar de grens terug te leiden van het land waar hij vandaan komt.

Vasthouding

Reden van de beslissing

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, K.V. (...) attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Brussel DCT1 en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, A. I. [...] op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas”

Op 26 september 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod (bijlage 13sexies), dat aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht op dezelfde dag. Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: A. I. (...)

voornaam: /

geboortedatum: 01.01.1991

geboorteplaats: Ch.(...)

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS: A. I. (...) 31.12.1995

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

~~*De beslissing tot verwijdering van gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 24.06.2013.*~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Aan betrokkene werd op 24/06/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) betekend.

Betrokkene heeft hier geen gevolg gegeven, reden waarom hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt."

Tegen voormelde bestreden beslissingen dient de verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 10 oktober 2013 met nummer 111 774 beveelt de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 september 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en houdende afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 20 februari 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in.

Op 14 mei 2015 kent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire bescherming toe aan de verzoekende partij.

Op 27 mei 2014 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 20 mei 2017.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad een exceptie van gebrek aan het rechtens vereiste belang op. Uit de recente informatie verkregen van de verwerende partij op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) blijkt immers dat de verzoekende partij op 14 mei 2014 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037) en moet de verzoekende partij het bestaan van een belang aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Aan de verzoekende partij werd op 14 mei 2014 de subsidiaire beschermingsstatus en aldus een (in eerste instantie tijdelijk) verblijfsrecht toegekend. Ten gevolge hiervan ontving zij een verblijfsvergunning (A-kaart) geldig tot 20 mei 2017. Nu de verzoekende partij, op wie de bestreden beslissingen betrekking heeft, reeds over een verblijfsstatus beschikt, ziet de Raad niet in welk voordeel de vernietiging van de bestreden beslissingen haar zou kunnen opleveren.

Het gegeven dat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en dat zij aldus het vereiste belang ontbeert met betrekking tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, is ter terechtzitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De verzoekende partij stelt dat: *"De verzoekende partij gedraagt zich naar de wijsheid voor wat betreft haar belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten, maar wenst te volharden in haar beroep voor zover dit is gericht tegen het inreisverbod, daar zij vreest dat het bestaan van deze beslissing tegen haar zal kunnen worden gebruikt op het ogenblik dat zij haar voorlopig verblijf onder A-kaart zal dienen*

te verlengen". De verwerende partij repliceert dat: *"De verwerende partij wijst erop dat het inreisverbod reeds afloopt in 2016. Verder stelt zij dat deze beslissing niet is opgeheven of ingetrokken als gevolg van de verblijfsstatus die de verzoekende partij thans geniet, maar geen uitwerking meer kan krijgen en in die zin uit het rechtsverkeer is verdwenen"*.

Aangezien de verzoekende partij overeenkomstig artikel 49/2, § 1 van de Vreemdelingenwet als genietster van de subsidiaire beschermingsstatus wordt beschouwd en tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk is toegelaten, werd het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten impliciet toch zeker ingetrokken. Bijgevolg kan het nooit meer worden uitgevoerd. De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Voorts wijst de Raad erop dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). De Raad stelt vast dat de *in casu* bestreden inreisverbod gekoppeld worden aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2013. De impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2013 leidt dan ook tot de impliciete intrekking van de *in casu* tweede bestreden beslissing (RvS 16 december 2014, nr. 229.575). Aangezien de verzoekende partij op 14 mei 2014 de subsidiaire bescherming verkregen heeft waardoor zij verblijfsrecht geniet op het Belgische grondgebied kan zij aldus niet meer het voorwerp uitmaken van een inreisverbod. Daarenboven bepaalt artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad is dan ook van oordeel dat het actueel belang ontbreekt *in casu*.

Waar de verzoekende partij vreest dat bij haar aanvraag van de verlenging van haar A-kaart het inreisverbod zal worden tegengeworpen, wijst de Raad erop dat daargelaten de vraag of de bestreden beslissingen rechtsgeldig tot stand gekomen zijn, hij dient vast te stellen dat de verzoekende partij niet meer kan worden geacht onderhevig te zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en aan een inreisverbod, gelet op de A-kaart waarover ze heden beschikt. De verwerende partij kan immers niet meer aan de verzoekende partij verwijten geen uitvoering te hebben gegeven aan de bestreden beslissingen van 26 september 2013, die op dezelfde dag betekend werden. De gemachtigde van de staatssecretaris kan immers geen abstractie maken van de gebeurtenissen die hebben plaatsgegrepen na de betekening van de bestreden beslissingen, die onmiskenbaar een impact hebben op de toenmalig vastgestelde illegale verblijfsituatie van de verzoekende partij, met name de afgifte van een A-kaart ten gevolge van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Door de toekenning van de subsidiaire bescherming werden de twee bestreden beslissing impliciet doch zeker ingetrokken. Daarenboven geeft de verwerende partij zelf ter terechtzitting aan dat de tweede bestreden beslissing uit het rechtsverkeer verdwenen is. Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang meer bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg in zijn geheel onontvankelijk.

3. In toepassing van artikel 39/82, §8 van de Vreemdelingenwet, wordt de bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen schorsing opgeheven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging, bevolen bij arrest nr. 111 744 van 10 oktober 2013, wordt opgeheven.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS